

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) B. J. a b) J. J.**, zastoupení JUDr. Marií Kostrůnkovou, advokátkou se sídlem Tábor, Bělehradská 2759, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. j. MMR-36170/2012-83/2362, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2013, č. j. 5 A 93/2013 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce a) a žalobkyně b) (dále „stěžovatelé“) podali dne 31. 7. 2013 kasační stížnost, kterou se domáhali zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2013 č. j. 5 A 93/2013 - 16, kterým bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě, jíž se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 3. 2013, č. j. MMR-36170/2012-83/2362. Kasační stížnost byla podána prostřednictvím advokátky, která stěžovatele zastupovala jak ve správním řízení, tak v řízení před krajským soudem. Stížnost byla podána faxem (č. l. 2) a následně byla řádně písemně doplněna podáním předaným k poštovní přepravě dne 3. 8. 2013. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 64 zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“ ve spojení s ust. § 42 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád v platném znění, dále "o. s. ř.") a stěžovatelé jsou řádně zastoupeni (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[2] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[3] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že byli zkráceni na právu na přístup k soudu a na právu na spravedlivý proces. Stěžovatelé požádali o osvobození od soudního poplatku (č. l. 7), městský soud je výzvou doručenou dne 25. 6. 2013 vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě do sedmi dní. Stěžovatelé uvedli, že jako důchodci nemohli soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplatit a nebyli schopni ani zajistit si půjčení této částky. Současně požádali o osvobození od soudních poplatků s ohledem na výši důchodu a nákladů na živobytí. Lhůta je dle stěžovatelů krátká, ať už má jít o zaplacení, nebo o opatření všeho potřebného k doložení listin potřebných pro případné osvobození od soudních poplatků. Stěžovatelé obdrželi výzvu od právního zástupce, odeslanou dne 26. 6. 2013, vhozením do schránky v týdnu od 8. 7. 2013, až po návratu domů, kdy počátkem července využili volna k návštěvě dětí. Řízení bylo zastaveno dne 15. 7. 2013. Stěžovatelé se cítí poškozeni, při stanovení delší lhůty, „zejména v době státního svátku a dovolených“ by byli schopni si finanční částku zapůjčit, či zajistit listiny potřebné k osvobození od soudních poplatků a zejména své požadavky a stanovisko sdělit právnímu zástupci. Stěžovatelé rovněž požádali, aby byli buď zcela, nebo zčásti osvobozeni od soudních poplatků a navrhl, aby bylo rozhodnutí o zastavení řízení zrušeno pro nezákonnost. Lhůta mezi doručením výzvy dne 25. 6. 2013 a zastavením řízení dne 15. 7. 2013, byla dle stěžovatelů krátká „s ohledem na komunikaci mezi zástupcem a zastoupenými“ a „na desetidenní lhůtu pro doporučenou zásilku“, jakož i následně na odpověď, zejména v době dovolených a státních svátků.

[4] Při posuzování splnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud netrval s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. V řízení o kasační stížnosti směřující proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku totiž není namístě trvat na splnění vzájemně propojených podmínek řízení, jak konstatoval zdejší soud například v rozsudku ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. 9 As 43/2007 (publ. na www.nssoud.cz): *„Jakkoliv poplatková povinnost vzniká již podáním kasační stížnosti (ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích) a splnění této povinnosti není nutně vázáno až na výzvu soudu, Nejvyšší správní soud již judikoval (rozsudek ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, www.nssoud.cz), že povaha rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proti němuž kasační stížnost směřuje, vylučuje, aby v posuzované věci bylo možno nedostatek podmínky ubrazení soudního poplatku považovat za překážku, jež by bránila vydání rozhodnutí, jímž se řízení o kasační stížnosti končí. Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce ubrazení poplatku pro kasační řízení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním kasační stížnosti sledoval, a znamenalo by řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jež předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení v důsledku nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek.“* Z obdobných důvodů, jakož i z důvodu procesní ekonomie, soud netrval ani na formálním doplnění plných mocí pro právní zástupkyni, která v této věci stěžovatele zastupovala v předchozích řízeních.

[5] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Dle spisu Městského soudu v Praze podali stěžovatelé výše popsanou žalobu (viz bod [1]) dne 10. 6. 2013 současně faxovým a elektronicky nepodepsaným elektronickým podáním, která

doplňli písemným podáním daným k poštovní přepravě dne 13. 6. 2013. Městský soud v Praze vyzval usnesením ze dne 24. 6. 2013 každého ze stěžovatelů k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč, tedy celkem 6000 Kč, a to ve lhůtě do sedmi dnů od doručení. Právní zástupkyni stěžovatelů byla výzva doručena dne 25. 6. 2013. Žádná reakce na tuto výzvu ve spise založena není. Městský soud v Praze usnesením ze dne 15. 7. 2013, č. j. 5 A 9/2013 - 16 řízení zastavil. Toto usnesení bylo zástupkyni stěžovatelů doručeno dne 17. 7. 2013 (doručenka na č. l. 16 soudního spisu).

[8] Podle § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb, o soudních poplatcích ve znění platném v době podání návrhu (dále „zákon o soudních poplatcích“) platí, že: „*poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti.*“ Poplatková povinnost vzniká podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích „*podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení*“. Jak stanoví § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení (...) zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“ Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích pak „*usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.*“

[9] Stěžovatelé brojí proti zastavení řízení o jejich žalobě pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní ovšem shledává, že bylo namísto řízení zastavit. Jak bylo rekapitulováno výše, stěžovatelé byli městským soudem řádně vyzváni k zaplacení soudního poplatku, byla jim stanovena sedmidenní lhůta pro zaplacení, stěžovatelé ovšem nezaplatili ani dvacet dní poté, co byla výzva doručena. Za této situace bylo i podle Nejvyššího správního soudu na místě řízení o žalobě zastavit. Argumenty uváděné v kasační stížnosti na tom nemohou nic změnit.

[10] Namítají-li stěžovatelé, že pro ně byla sedmidenní lhůta příliš krátká, je vhodné připomenout, že v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu byly za příliš krátké označovány spíše lhůty ještě výrazně kratší, jak dokládá rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. 2 Afs 44/2007 (publ. na www.nssoud.cz), kde šlo o třídní lhůtu. Sedmidenní lhůta tak v posuzovaném případě nebyla příliš krátkou, bez ohledu na následné státní svátky ve dnech 5. a 6. července 2013 a na dobu dovolených. Splatnost a výše soudních poplatků, stejně jako následky jeho nezaplacení a možnost včas žádat o osvobození od soudního poplatku, jsou objektivně známy, neboť jsou obsaženy v řádně vyhlášených zákonech (mj. § 7 a § 9 odst. 1 a 7 výše citovaného zákona o soudních poplatcích a § 36 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatelé nadto byli zastoupeni profesionální právní zástupkyní, u níž lze objektivně předpokládat, že má všechny potřebné znalosti o právním prostředí, na základě kterých je nutno nastavit též režim komunikace s klienty tak, aby zákonem předvídané lhůty k plnění procesních povinností neuplynuly marně. Právo stěžovatelů na přístup k soudu ani právo na spravedlivý proces nemohlo být výš popsaným postupem městského soudu porušeno. Nejvyšší správní soud konečně připomíná, že ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích výslovně stanoví, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. V této konkrétní věci nebyla lhůta k zaplacení soudního poplatku 7 dní, ale fakticky více než 20 dní, protože pokud by stěžovatelé poplatek zaplatili do doby, kdy usnesení o zastavení řízení nabude právní moci, řízení by běželo dále.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelů jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Jak plyne z citovaného zákonného ustanovení, žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá a žalovanému soud toto právo nepřiznal, protože mu nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu